

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/826/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7912208019
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7912208019.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, vo veci navrhovateľky Q.. Y. C., I., S.. K. XXXX/XX, zast. JUDr. Štefanom Hajduom, advokátom, Advokátska kancelária M.R.Štefánika 9, Trebišov, proti odporcovi Q.. Y.O. Z., I., Š. XXXX/XX, zast. Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o. Košice, Garbiarska 5, Košice, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní odporcu proti rozsudku 2C/63/2012-400 zo 4.6.2014 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. vyporiadava bezpodielové spoluvlastníctvo (ďalej len BSM) účastníkov konania tak, že do výlučného vlastníctva navrhovateľky prikázal nehnuteľnosti zapísané na LV č. XX, k.ú. I. ako rodinný dom č.s. 1149 na parc.č. 3521/1 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 804 m², rodinný dom veterinárna ošetrovňa č.s. 1149 na parc.č. 3521/2 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 89 m², záhrada vo výmere 699 m². II. Do výlučného vlastníctva navrhovateľky prikázal tieto hnuťelné veci: plazmový televízor Panasonic striebornej farby o uhlopriečke 104 cm, LCD televízor Panasonic čiernej farby o uhlopriečke 82 cm, chladničku s mrazničkou Whirlpool 375 l, posteľ v spálni, 2 ks stavané skrine roldor, 2 ks roldor menšie svetlej farby, benzínovú kosačku Alco. III. Do výlučného vlastníctva odporcu prikázal tieto hnuťelné veci: ošetrovací stôl, chirurgický operačný stôl, kovový stôl na strihanie psov, RTG prístroj zubný, ultrazvuk + sterilizátory 1 ks 50 l, 1 ks 80 - 100 l zelenej farby, USG prístroj, železné lavice s plastovými sedadlami - dvojsedadlové, železné lavice štvorsedadlové. IV. Konštatoval, že preberateľom zostatku hypotekárneho úveru č. UZ 01/5010/03HU z 12.2.2003 v OTB banka Slovensko, a.s. do budúcnosti vo výške 40.094,82 € s prísl. sa stáva navrhovateľka. V. Navrhovateľka je povinná z titulu konečného vyporiadania BSM zaplatiť odporcovi sumu 53.151,62 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. VI. Odporca je povinný z titulu konečného vyporiadania BSM zaplatiť navrhovateľke sumu 24.527,24 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. VII. Účastníkom trovy konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa návrhom domáhala, aby vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo, ktoré rozvodom manželstva zaniklo, lebo na tejto otázke sa s odporcom po rozvode dohodnúť nedokázali. Navrhla, aby BSM vyporiadal tak, že nehnuteľnosti prikáže do jej výlučného vlastníctva, hnuťelné veci navrhla rozdeliť medzi nich podľa toho kto ich momentálne užívajú a navrhla, že preberie splácanie hypotekárneho úveru v OTP Banke, ktorý spláca výlučne ona aj od rozvodu manželstva a chce ho sama vyrovnáť. Súčasne žiadala určiť im vzájomnú výplatnú povinnosť. Uviedol, že odporca súhlasil s vyporiadanim BSM ale mal inú predstavu ohľadom delenia spoločne nadobudnutého majetku po rozvode a žiadal, aby nehnuteľnosti boli rozdelené medzi nich po vyhotovení geometrického plánu, ktorý by rozdelil spoločné nehnuteľnosti tak, že tú časť nehnuteľnosti, ktorá slúži na

bývanie a býva v nej navrhovateľka s matkou, by získala navrhovateľka do svojho výlučného vlastníctva a jemu by pripadla nehnuteľnosť, v ktorej má zriadenú veterinárnu ošetrovňu s prístupovou cestou. K delbe hnuteľných vecí výhrady nemal ale žiadal, aby zostatok úveru z titulu hypotekárneho úveru bol rozdelený medzi nich pomerne už aj vzhľadom k tomu, že by tak isto získal časť z nehnuteľností, ktoré za tento úver boli kúpené, a preto sa chce na splácaní úveru podieľať aj on. Ďalej uviedol, že vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, čo vo svojich výpovediach uviedli účastníci konania, a vypočutí svedkovia H. C., Q.. V. Č.Y., P. J., čo zistil z listinných dôkazov, pripojeného spisu č.k.13C/119/2009, znaleckých posudkov H.. J. I., ktorý oceňoval nehnuteľnosti a H.. X. W., ktorý oceňoval hnuteľné veci, ohliadkou na mieste samom, že vykonal konfrontáciu medzi svedkami Č. U. C., a že zistil tento skutkový stav vecí. Z rozvodového spisu účastníkov konania č.k. 13C/119/2009 konštatoval, že ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom zo 6.11.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 8.12.2009. Konštatoval, že podľa znaleckého posudku č. 279/12 H.. J. I. všeobecná hodnota rodinného domu č. s. 1149 na parc.č. 3521/1 rodinného domu č.s. 1149 na parc.č. 3521/2 (veterinárna ošetrovňa s prísl.) a pozemku č. 3521/1, 3521/2, 3522 k.ú. I. zapísaných na LV č. XX bola určená na 104.000,- eur. že k z znaleckému posudku účastníci konania výhrady nemali. Zo znaleckého posudku č. 1/2013 H.. X. W. zistil, že boli ohodnotené hnuteľné veci citované v návrhu na začatie konania a že účastníci konania k záverom znaleckého posudku výhrady nemali a súhlasili s tým, aby pri vyporiadaní z neho vychádzal. Zo správy OTP Banka Slovensko a.s. zistil, že zostatok dlhu na hypotekárnom úvere č. ÚZ 01/5010/03HU z 12.2.2003 ku 20.5.2014 je takýto: úverový účet (6354109/5200) istina 26.707,82 €, úroky 128,20 € spolu 26.836,02 €, úverový účet (6354168/5200) - istina 13.170,88 €, úroky 87,92 € spolu 13.258,80 €, spolu celkom 40.094,82 €. Zostatok dlhu na tomto hypotekárnom úvere k 8.12.2009 predstavoval úverový účet 6354109/5200 - na istine 35.370,55 €, úverový účet 6354168/5200 na istine 16.762,15 €, úroky do 20.5.2014 uhradené vo výške 8.854,30 € a 5.942,32 €. Na základe správy banky ďalej zistil, že hypotekárny úver č. ÚZ/01/5010/03HU z 12.2.2013 je splácaný z bežného účtu č. 5239053/5200 inkasom, ktorého majiteľom je navrhovateľka Q.. Y. C., že z výpisu z účtu navrhovateľky v OTP Banka Slovensko a.s. Trebišov č.ú. 5239053/5200 za r. 2003 až 2009 na tento účet sa vkladali peniaze treťou osobou - p. J. a z tohto účtu sa pravidelne poukazovali mesačné splátky hypotekárneho úveru vyššie špecifikovaného. Vklady boli realizované P. J. vo výške 531,10 eur, teda vo výške mesačnej splátky hypotekárneho úveru.

Citoval § 136 ods.2, § 143, § 149 ods.1,3, § 150 O. z. a uzavrel, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že manželstvo účastníkov konania zaniklo rozvodom, a to ku dňu právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 13C/119/2009 zo 6.11.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 8.12.2009, že z manželstva maloleté deti nepochádzajú, že účastníci konania zhodne uviedli, že sa po rozvode na otázke vyporiadania spoločne nadobudnutého majetku a spoločných záväzkov dohodnúť nevedeli, preto je namieste vyporiadanie podľa § 149 ods. 3 O. s. p. súdom. Ustálil, že do BSM patria nehnuteľnosti zapísané na LV č. XX, k.ú. I. špecifikované vo výroku rozsudku a hnuteľné veci, ktoré rozdelil medzi účastníkov konania tak ako sa na tom v konaní dohodli. Nakoľko sa na ich zostatkových hodnotách dohodnúť nevedeli, dal ich ohodnotiť znalcovi a obaja účastníci konania súhlasili so znaleckým posudkom H.. X. W., a preto pri delení hnuteľných vecí vzájomnú výplatnú povinnosť medzi účastníkmi určil z hodnoty každej hnuteľnej veci podľa tohto posudku a účastníci konania s tým súhlasili. Pri nehnuteľnosti vychádzal z jej všeobecnej hodnoty určenej znaleckým posudkom H.. J. I., t.j. sumy 104.000 eur. Obaja účastníci konania s touto hodnotou súhlasili preto pri určení výplatnej povinnosti voči odporcovi vychádzal z tejto ceny. Nehnuteľnosti boli ocenené ku dňu právoplatnosti rozvodu podľa v súčasnosti platného cenového predpisu, a preto investície zo strany matky navrhovateľky pri výmene okien na dome v r. 2010 neboli zisťované a zohľadnené, nakoľko k rozvodu došlo v r. 2009, teda pred výmenou okien.

Uviedol, že vyporiadanie je dôsledkom zániku BSM. Jeho podstatou je rozdelenie majetku, ktorý patrí do bezpodieloveho spoločenstva ale aj komplexné riešenie majetkovej situácie, ktoré vzniklo v dôsledku zániku manželstva, preto ho nemožno obmedziť iba na veci, ktoré patrili do BSM. Súd musí vziať do úvahy aj také skutočnosti, ktoré súvisia a vecami, právami a záväzkami patriacimi do BSM a ich osudom po vyporiadaní, musí zvážiť či spôsob vyporiadania je pre bývalých manželov výhodný, akceptovateľný resp. prijateľný a či po vyporiadaní nebude niektorí z bývalých, manželov znevýhodnený resp. bezdôvodne zvýhodnený, preto je potrebné veľmi citlivo zvažovať ich postavenie, aby nebol jeden na úkor druhého ukrátený a vyporiadanie bolo čo najspravodlivejšie. Uviedol, že v tomto prípade sa tými úvahami riadil hlavne pri rozhodovaní o spoločnej nehnuteľnosti a po vykonanom dokazovaní, ohliadke na mieste samom dospel k záveru, že reálna delba nehnuteľností by nebolo správne ale ani spravodlivé riešenie a do budúcnosti by spôsobovala množstvo sporov pri ich užívaní, narušila by vzťahy medzi účastníkmi konania a vytvoril by sa stav, ktorý by nad mieru primeranú okolnostiam zasahoval do

vlastníckych práv navrhovateľky a spolu žijúcej osoby, jej matky, lebo by popri sebe existoval síce na oboch stranách vlastnícky stav ale účel využitia by bol odlišný a práve z toho by mohli vzniknúť susedské spory o čom ohliadkou získal vierohodné a presvedčivé dôkazy. Tvrdí, že nie je možné spravodlivo od navrhovateľky očakávať, aby pri užívaní rodinného domu, ktorý slúži na bývanie a záhrady, ktorá slúži na oddych znášala to, že cudzie osoby nazerajú do jej obydľia /cez okno v kuchyni, ktoré je ihneď pod chodníkom vedúcim do veterinárnej ambulancie alebo do záhrady cez okno z ambulancie resp. vedľajších priestorov patriacich k nej/ čo považuje za zásadný zásah do súkromia fyzickej osoby, za veľmi výrazný, rušivý element, a preto deľbu nehnuteľností, spôsobom navrhovaným odporcom, odmietol. Uviedol, že je síce pravda, že odporca si vytvoril v tejto nehnuteľnosti veľmi pohodlné a nadštandardné podmienky na vykonávanie svojej súkromnej veterinárnej praxe, ktorá je jeho zárobkovou činnosťou, ale to samo o sebe nemohlo byť dôvodom na deľbu nehnuteľností na úkor zásahom do súkromia navrhovateľky a jej matky, ktoré by v susedstve bývali a boli by obmedzované vo výkone svojho vlastníckeho práva a rušené tak, že by to museli do budúcnosti znášať. Je toho názoru, že podnikateľ možno aj inde, právo na bývanie ako súčasť práva na súkromie je prednejšie a požíva väčšiu ochranu, preto mu musí byť súdom poskytnutá väčšia ochrana ako vykonávaniu podnikateľskej činnosti, a pokiaľ by mala ostať navrhovateľka bývať v nehnuteľnosti, bola by nielen znevýhodnená ale z morálneho a etického hľadiska aj ukrátená lebo sporná nehnuteľnosť patrila v minulosti jej rodičom, ide o rodinný majetok, ktorý je aj t.č. zveľaďovaný a udržiavaný aj jej matkou, ktorá ako to vyplynulo z dokazovania pred súdom, sa aj počas manželstva účastníkov konania značnou mierou podieľala nielen na krytí výdavkov spoločnej domácnosti ale aj na splácaní ich úveru. Toto tvrdenie bolo preukázané nielen svedeckou výpoveďou H. C. ale aj svedkyne J., ktorá potvrdila, že mesačné splátky hypotekárneho úveru nosila na požiadanie matky navrhovateľky do banky z jej peňazí, ktoré utŕžila z predaja tovaru alebo prenájmu nehnuteľností lebo ako podnikateľka sa venovala obchodnej, podnikateľskej činnosti a dcére takto vypomáhala. Ďalej považoval za preukázané aj výpismi z účtu navrhovateľky v OTP Banke, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že peniaze vkladané V. J. vo výške mesačnej splátky úveru boli použité následne na zaplatenie splátok úveru. Splácanie úveru po rozvoze nebolo medzi účastníkmi konania sporné a bolo preukázané, že bola to opäť matka navrhovateľky, ktorá úver ďalej splácala, odporca potvrdil, že po rozvoze sa na splácaní úveru ničím nepodieľal, preto dospel k záveru, že tvrdenie navrhovateľky o tom, že úver splácala iba jej matka, bolo nesporne preukázané. Aj tento argument zavážil pri rozhodovaní o tom, komu prisúdi nehnuteľnosti a v neposlednom rade vzal do úvahy aj úmysel matky navrhovateľky prezentovaný v konaní, t.j. snahu získať späť rodinný majetok aj za cenu toho, že bude potrebné odporcu z neho vyplatiť a úver v celosti splatiť. Navrhovateľka bola ochotná zostatok úveru prevziať a splácať ďalej, preto považoval za správne a spravodlivé, že celú nehnuteľnosť získa ona.

Konštatoval, že podľa platného slovenského práva to, že kto zavinil rozpad manželstva, nemá žiaden právny význam, nemá vplyv na delenie majetku po rozvoze preto argument odporcu, že rozpad manželstva bol zapríčinený navrhovateľkou, nemohol zohľadniť v jeho prospech hoci z morálneho hľadiska možno súhlasí s ním. Právne irelevantné bolo aj to, že po rozvoze navrhovateľka a jej matka súhlasili s tým, aby ostal podnikateľ v sporných priestoroch ako aj to, že navrhovateľka v tom čase mala iné životné plány a chcela si súkromný život zariadiť inak. Po čase totiž zmenila názor, zmenili sa okolnosti, ostala doma, chcela podnikateľ a bola nútená prenajať si priestory v meste a platiť nájomné za stavu, že odporca podniká v ich spoločnej nehnuteľnosti bezplatne, čo aj podľa jeho názoru nebolo spravodlivé. Svedeckú výpoveď H. C. považoval za vierohodnú a nemal dôvod spochybňovať jej výpoveď len preto, že ide o matku navrhovateľky. ňou predložené listinné dôkazy nesporne preukázali jej tvrdenie, že spornú nehnuteľnosť v minulosti vybudovala so svojim manželom a účastníci konania potvrdili v konaní to, že počas manželstva spoločne postavili iba čakareň o rozlohe 24 m², inak všetko ostatné bolo dávno pred tým postavené než ich nadobudli do BSM. Tvrdenie svedka Č. o odovzdaní sumy 500.000,-Sk matke navrhovateľky, ktorá mala byť použitá na čiastočné splatenie hypotekárneho úveru účastníkov konania, považoval za účelové. Svedkyňa C. ako aj navrhovateľka to popreli a hoci to odporca potvrdil, tomuto tvrdeniu neuveril lebo to nemalo žiadne logické nadväznosti vo vzťahu k úveru, na splatenie ktorého mala táto suma byť použitá. Okrem toho je podľa jeho názoru málo pravdepodobné, že niekto odovzdá tak vysokú sumu bez toho, aby o tom mal písomný doklad a to ani za situácie, že išlo o veľmi dobrých známych. Uviedol, že vzal do úvahy aj to, že tento svedok t.č. podniká v spornej nehnuteľnosti s odporcom teda má záujem na tom, aby sa tento stav zachoval, a preto nie je vylúčené ani to, že z tohto dôvodu vypovedal v prospech odporcu. Je totiž nepochopiteľné, prečo sa potom táto suma nepoužila /hoci len sčasti/ na splatenie úveru účastníkov konania a prečo, ak mala na to slúžiť, sa odovzdávala matke navrhovateľky a nie účastníkom konania, ktorý mu dovolili podnikateľ v zabehnutých priestoroch patriacich do BSM. Odporca nevedel preukázať, že úver počas manželstva splácali spoločne

s manželkou, ale zobral do úvahy pomery v ich rodine v tom čase a to, že hospodárili spoločne aj so svokrou, že im svokra finančne prispievala a vypomáhala, nemožno vylúčiť ani to, že splátky úveru fyzicky vkladané V. J. boli aspoň sčasti spoločnými peniazmi účastníkov konania a bolo by veľmi nespravodlivé, ak by súd tvrdil, že odporca, ktorý počas celého manželstva pracoval, mal slušný príjem, s ktorým s manželkou spoločne hospodárili by ničím neprispel na zveladenie, skrášlenie a udržiavanie spoločného majetku resp. splácanie spoločného dlhu. Z dokazovania vyplynulo, že vzťahy medzi odporcom a svokrou boli dobré, a počas konania o rozvod manželstva stála na jeho strane, kým dcéra z domu odišla ona ostala bývať s odporcom a súhlasila s tým, že tam bude podnikať do budúcnosti preto je toho názoru, že je viac než pravdepodobné, že odporca sa tak isto podieľal na splácaní úveru počas manželstva aj keď to spoľahlivo preukázať nevie lebo je v dôkaznej núdzi. Berúc do úvahy tieto skutočnosti sumu, ktorá bola počas manželstva zaplatená na sporný úver nemohol bez výhrad zohľadniť výlučne v prospech navrhovateľky, ale mal za to, že ju splácali spoločne aj keď za pomoci matky navrhovateľky, čo sama potvrdila.

Konštatoval, že hodnota hnuiteľných vecí prikázaných navrhovateľke predstavuje 2.303,24 eur z toho polovica predstavuje 1.151,062 eur, ktorú musí vyplatiť odporcovi. Hodnota nehnuteľnosti, ktorú získala do výlučného vlastníctva predstavuje 104.000 eur z toho polovica predstavuje 52.000 eur, ktorú musí vyplatiť odporcovi. Navrhovateľka preberá zostatok na hypotekárnom úvere vo výške 40.094,82 € z čoho polovicu, t.j. 20.047,41 € treba zohľadniť v jej prospech, teda túto sumu jej musí zaplatiť odporca. Výplatná povinnosť navrhovateľky voči odporcovi činí 53.151,62 € (52.000 € + 1.151,62 eur).

Odporca získal hnuiteľné veci v hodnote 8.859,66 eur, z čoho polovica predstavuje 4.479,83 €, ktorú sumu musí zaplatiť navrhovateľke, polovica zostatku úveru činí 20.047,41 € a tak jeho výplatná povinnosť voči navrhovateľke predstavuje 24.527,24 eur (4.479,83 € + 20.047,41 €). Po vzájomnom zápote je navrhovateľka povinná odporcovi po takomto vyporiadaní BSM vyplatiť 28.624,38 € (53.151,62 € - 24.527,24 €). Vyporiadanie BSM bolo v záujme oboch účastníkov konania, účastníci trovy konania nežiadali, a tak im súd trovy nepriznal.

V zákonnej lehote podal odporca proti tomuto rozsudku odvolanie v celom rozsahu (v rozsahu všetkých výrokov) a žiadal zmeniť rozsudok, alebo vrátiť vec na konanie po jeho zrušení.

Namietal:

I. a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. [§ 205 odsek 2 písm. a) O. s. p.], resp. konanie malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 205 odsek 2 písm. b) O. s. p.], nakoľko napáda rozsudok z dôvodu nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, teda z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, čo je v súdnej praxi posudzované nejednotne, v niektorých prípadoch ako odňatie možnosti konať pred súdom, v iných ako tzv. iná vada konania;

b) súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 odsek 2 písm. d) O. s. p.];

c) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 odsek 2 písm. f) O. s. p.].

II. Uviedol, že predovšetkým nemôže súhlasiť s dôvodmi, na základe ktorých súd prikázal do výlučného vlastníctva navrhovateľky nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území: I., zapísané na liste vlastníctva č. XX, konkrétne: (i) pozemok KN-C s parcelným č. 3521/1, výmera: 804 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, (ii) pozemok KN-C s parcelným č. 3521/2, výmera: 89 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, (iii) pozemok KN-C s parcelným č. 3522, výmera: 699 m², druh pozemku: záhrady, (iv) stavba so súpisným č. 1149 na pozemku KN-C s parcelným č. 3521/1, (v) stavba so súpisným č. 1149 na pozemku KN-C s parcelným č. 3521/2. Napadnuté rozhodnutie tu postavilo do kontrastu jeho právo na slobodný výkon povolania (podnikania) s právom navrhovateľky na ochranu súkromia, pričom súd uprednostnil právo navrhovateľky. Bol však pritom vedený problematickými a len ťažko akceptovateľnými úvahami. Podľa názoru súdu môže podnikať aj inde, avšak nijako nezohľadnil mnoho rokov budovanú povest' môjho podniku spojenú s konkrétnym miestom prevádzky, ani náklady spojené so zmenou miesta podnikania. Stotožnil právo navrhovateľky na ochranu súkromia s jej právom na bývanie, avšak navrhovateľka nikdy netvrdila, že dochádza k zásahom do jej práva na bývanie (pretože, samozrejme, nedochádza). Ak sa už súd rozhodol pre komparáciu dvoch rovnocenných ústavných práv, mal omnoho dôkladnejšie a podrobnejšie vysvetliť, prečo - so zreteľom na všetky okolnosti prípadu - práve právo navrhovateľky požíva silnejšiu ochranu, napr. s využitím tzv. testu proporcionality, pravidelne akcentovaného v rozhodovacej praxi Ústavného súdu Slovenskej republiky (takto mal napríklad objasniť, v čom je situácia navrhovateľky zásadne odlišná od úrovne bývania v radovej zástavbe rodinných domov, prípadne v byte na prízemí bytového domu, ktorého okná sú spravidla vo výške očí dospelého človeka a do ktorého teda možno „vidieť“, ako aj aké primerané opatrenia možno očakávať od akejkoľvek osoby na ochranu vlastného súkromia). Súd však miesto

toho jednoducho sformuloval nezdôvodnený záver o prednosti práva na súkromie. Čo je však omnoho zásadnejšie, súd sa splna odchytil od uznávaného dominantného princípu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to princípu pokojnej držby a pokojného užívania majetku a jeho účelného využitia. V priebehu konania opakovane prezentoval, že ním navrhovaný spôsob vyporiadania (stavbu rodinného domu spolu so súvisiacimi pozemkami do výlučného vlastníctva navrhovateľky, stavbu veterinárnej ošetrovne spolu so súvisiacimi pozemkami do jeho výlučného vlastníctva) plne zodpovedá dlhoročnému, nespochybňovanému užívaniu dotknutých nehnuteľností - stavbu rodinného domu užíva navrhovateľka na účely bývania, stavbu veterinárnej ošetrovne užíva on na účel výkonu samostatnej zárobkovej činnosti, pričom obe skupiny nehnuteľností sú aj prakticky oddelené, najmä plotom na faktickej hranici užívania. Vo vyjadrení z 23.8.2012 poukázal na zodpovedajúcu rozhodovaciu prax súdov, ktorá za jedno z hlavných kritérií pre faktické rozdelenie vecí patriacich do BSM postuluje účelné využitie vecí, pričom sa zohľadňuje, ktorý z účastníkov má alebo naposledy mal príslušné veci v držbe (napr. R 42/1972, s. 140 ods. 3, rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 2289/99, sp. zn. 22 Cdo 980/2003, sp. zn. 22 Cdo 1054/2004; takisto napr. Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, s. 905). Súd však odmietol takéto riešenie bez toho, aby náležite zdôvodnil odklon od relevantnej judikatúry a právnej doktríny, prípadne aby podporil svoje závery inými autoritatívnymi prameňmi. V zhode s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky to navyše možno kvalifikovať ako neprípustný zásah do požiadavky právnej istoty („K imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď.“ (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99); „Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná.“ (PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05); „Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods.1 ústavy a čl. 6 ods.1 dohovoru.“ (I. ÚS 564/2012)). Súčasný stav užívania bol vytvorený s plným súhlasom a vedomím navrhovateľky, keď veterinárnu ambulanciu - ako koniec koncov zistil aj súd - začali prevádzkovať spoločne počas trvania ich manželstva. Ak by navrhovateľka mala akékoľvek výhrady k danému typu podnikania, prípadne k údajným negatívnym sprievodným javom, ktoré sú s ním spojené, mohla poľahky zabrániť spusteniu podnikania, prípadne sa proti nemu brániť v neskoršom období. K tomu však nikdy nedošlo. K zmene prístupu navrhovateľky nedošlo dokonca ani po rozvoze, keď ho opakovane ubezpečila, že stavba veterinárnej ošetrovne bude aj naďalej slúžiť môjmu podnikaniu. Obrat v jej postoji nastal až" v priebehu konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, čo vzhľadom na ňou presadzovaný spôsob vyporiadania nemožno vyhodnotiť inak ako účelové počínanie. Súd ďalej nijako nevyhodnotil a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nijako nevyporiadal so zásadnými skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo a vylučujú opodstatnenosť skutkových tvrdení navrhovateľky, že ona nemieni užívať stavbu veterinárnej ošetrovne na účel bývania, ale na účel vlastnej podnikateľskej činnosti (inými slovami, napadnutým rozhodnutím sa uprednostnilo jej potenciálne budúce podnikanie pred jeho zavedeným a dlhodobo reálne vykonávaným). Konkrétne sa má jednať o prevádzku salónu pre psov a poskytovanie služieb súvisiacich so starostlivosťou o zvieratá, t. j. podnikateľskú činnosť, ktorá je rovnako ako jeho činnosť veterinárneho ošetrovania - spojená s častými príchodmi cudzích osôb a zvierat do priestorov prevádzkarne. Za týchto okolností je pre neho absolútne nepochopiteľné, ako môže súd argumentovať obťažovaním a rušením súkromia navrhovateľky jeho podnikateľskou činnosťou, keď sa navrhovateľka chce podľa vlastného vyjadrenia venovať činnosti s prinajmenej porovnateľnými praktickými sprievodnými javmi a dôsledkami. Navrhovateľka nikdy netvrdila a nepreukazovala, že došlo k skutočným zásahom do práva na ochranu jej súkromia, napr. v podobe neželaného nazerania do okien stavby rodinného domu. Dôvodila iba svojou obavou, že sa tak môže stať. V rovine púheho tvrdenia zostalo aj údajné obťažovanie hlukom (štekáním a inými zvukmi zvierat) z mojej prevádzkarne veterinárnej ošetrovne. Súd tu opomenul vyporiadať sa s dôkaznými prostriedkami, ktoré svedčia o presnom opaku - predložil čestné vyhlásenia bezprostredných susedov nehnuteľnosti, ktorí potvrdili, že hlukom neboli nikdy rušení, rovnako ako potvrdenie príslušného priestupkového orgánu, ktoré preukazuje absenciu akéhokoľvek spáchaného priestupku na úseku občianskeho spolunažívania. Súčasná podoba stavby veterinárnej ošetrovne, najmä čo do jej vnútornej organizácie, zariadenia a vybavenia, zodpovedá jej dlhodobému užívaniu na daný účel. Jej najlepšie možné využitie preto spočíva práve v tejto oblasti, ktorá sa navyše vyznačuje silným spoločenským poslaním v podobe veterinárnej starostlivosti o zvieratá. Z dôvodov popísaných v tomto bode jeho podania si preto dovoľil zhrnúť, že súd

sa bez existencie náležitých okolností odchytil od rozhodujúceho princípu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov zohľadňujúceho fakt užívania spoločného majetku (a teda posúdil vec právne nesprávne), ako aj nedostatočne zohľadnil rozhodujúce skutočnosti a dôkazy a nepremietol ich do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, čo ho činí nepreskúmateľným.

III. Nesúhlasí ani s argumentáciou napadnutého rozhodnutia, ktoré opakovane zdôrazňuje faktor rodinného majetku pri zdôvodnení prikázania všetkých nehnuteľností navrhovateľke. Predovšetkým poukázal, že ak sa navrhovateľka dovoľavala citovej hodnoty nehnuteľností, zaťažovalo ju v danom ohľade bremeno tvrdenia aj dôkazné bremeno. Okrem svojho vlastného tvrdenia o existencii citovej hodnoty však neponúkla žiaden presvedčivý argument, na základe čoho sa táto mala vytvoriť, ani žiaden relevantný dôkazný prostriedok. Treba navyše podčiarknuť, že citovú hodnotu bolo potrebné skúmať výlučne vo vzťahu k stavbe veterinárnej ošetrovne, nakoľko proti prikázaniu stavby rodinného domu do vlastníctva navrhovateľky nemal žiadne výhrady. Súd však vôbec nevzal do úvahy, a ani v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nijako nevyhodnotil, skutočnosti vylučujúce prítomnosť akejkoľvek rozhodujúcej citovej hodnoty predmetnej stavby pre navrhovateľku. Navrhovateľka v nej predovšetkým nikdy nebývala ani ju neužívala na iný porovnateľný účel. Prakticky po celý čas slúžila jedine terajšej potrebe, pričom v krátkom úvodnom období v nej veterinárnu ambulanciu prevádzkovali spoločne, a následne po dlhú dobu, nikým nespochybnovanú, výlučne on s kolegom Q.. V. Č.. Práve s ním ju postupne zariaďovali a prispôbovali potrebám praxe, pričom sme vynaložili nemalé finančné prostriedky na jej zhodnotenie a zveľadenie (aj súd dospel k zisteniu, že „odporca si vytvoril v tejto nehnuteľnosti veľmi pohodlné a nadštandardné podmienky na vykonávanie svojej súkromnej veterinárnej praxe, ktorá je jeho zárobkovou činnosťou“). Ako inak sa pritom môže vytvoriť vzťah k nehnuteľnosti, ako jej pravidelným užívaním? Ak si teda niekto vytvoril citovú väzbu, je to práve on, nakoľko sa jedná o miesto, kde vykonáva povolanie, ktoré ho naplňa a ktoré je jediným zdrojom jeho príjmov a živobytia. V protiklade k uvedenému, navrhovateľka najlepšie demonštrovala svoj „vzťah“ k rodinnému majetku, keď opustila spoločnú domácnosť a keď ma opakovane ubezpečovala, že budem môcť aj naďalej prevádzkovať veterinárne zariadenie v dotknutej stavbe, nakoľko ona svoju budúcnosť nespája s mestom Trebišov. Z dôvodov popísaných v tomto bode jeho podania preto napadnutému rozhodnutia vytyka, že pracuje s okolnosťami neodôvodneným záverom o citovom význame stavby veterinárnej ošetrovne pre navrhovateľku, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní (a teda súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam).

IV. Rozhodne namieta aj proti spôsobu, akým súd zohľadnil splácanie spoločného hypotekárneho úveru v OTP Banke Slovensko, a.s., výlučne v prospech navrhovateľky. Naďalej zotrváva na rozhodnom vyhlásení, že počas trvania manželstva s navrhovateľkou bol predmetný úver splácaný výlučne z jeho príjmov z podnikania, t. j. z právneho hľadiska z finančných prostriedkov patriacich do BSM. Tieto finančné prostriedky boli vždy v hotovosti odovzdané matke navrhovateľky, ktorá ich použila na zaplatenie splátky úveru. Príslušné skutočnosti, zodpovedajúce ich vtedajším dobrým vzťahom, boli plne preukázané aj výpoveďou svedka Q.. V. Č. na pojednávaní 22.5.2013 a z citoval časť výpovede. Na druhej strane tvrdenie navrhovateľky a jej matky, že úver bol splácaný výlučne matkou žalobkyne, nie je pravdivé. Súd mu však uveril, a to najmä na základe výpovede svedkyne P. J. na pojednávaní 2.10.2013, ktorá fakticky nosila peniaze do banky za účelom splácania úveru. Tieto peniaze mali pochádzať „z tržieb získaných predajom tovaru v obchode p. H. C., ale aj z nájmu za nehnuteľnosti“. Súd z daných informácií bez ďalšieho vyvodil, že matka navrhovateľky sa podieľala na splácaní úveru, avšak ani len nepripustil možnosť, že peniaze, ktoré jej odovzdával on, uložila do rovnakého trezora, odkiaľ ich použila svedkyňa P. J. na splátky úveru; rovnako sa nezapodieval alternatívou, že na účely splácania úveru boli síce používané finančné prostriedky z podnikania matky navrhovateľky, avšak príslušná hodnota bola zakaždým dorovnaná peniazmi z príjmov z jeho podnikania, ktoré jej odovzdával. Súd pritom nijako nespochybnil svedeckú výpoveď Q.. V. Č., že on jej takto odovzdával mesačne „okolo 14.000 alebo 17.000 Sk“, čo je zhruba rovnaká suma, ako uviedla svedkyňa P. J. („ ktoré som vkladala cca vo výške 16000 Sk mesačne na účet navrhovateľky.....“). Považoval aj tu za dôležité zdôrazniť, že splácania hypotekárneho úveru sa ako podporného argumentu domáhala navrhovateľka, t. z. práve ju v danom ohľade zaťažovalo bremeno tvrdenia aj dôkazné bremeno, pričom to dôkazné podľa jeho presvedčenia neuniesla. Za neudržateľné považuje aj skutkové závery, ku ktorým dospel súd z jeho výpovede, ako aj výpovede svedka Q.. V. Č., jednoznačne vyplýva, že hypotekárny úver on počas trvania manželstva splácal výlučne on z príjmov z môjho podnikania (resp., z právneho hľadiska, sa jednalo o finančné prostriedky bezpodielového spoluvlastníctva). Naopak, navrhovateľka a jej matka popreli akýkoľvek jeho podiel na splácaní úveru a tvrdili, že bol splácaný výlučne z prostriedkov matky navrhovateľka. Z týchto dvoch protichodných tvrdení však súd - bez akejkoľvek dôkaznej opory - vyvodil podivné skutkové zistenie, že úver bol splácaný čiastočne

ním a čiastočne matkou navrhovateľky, pričom navyše nijako bližšie neskúmal prípadný vzájomný pomer príslušných plnení. Príspevok matky navrhovateľky však bez ďalšieho zohľadnil v prospech návrhu navrhovateľky na prikázanie všetkých nehnuteľností do jej výlučného vlastníctva. Napokon za zásadný nedostatok popísaného prístupu súdu pokladá aj jeho nekonzistentnosť. Na jednej strane, súd akceptoval (dôkazmi nepodložené) príspevky matky navrhovateľky na splácanie hypotekárneho úveru a zohľadnil ich pri prikázaní nehnuteľností do výlučného vlastníctva navrhovateľky. Na strane druhej, nevzal absolútne žiaden zreteľ na právne dôsledky, ktoré z takého prístupu vyplývajú pre neho. Ak totiž matka navrhovateľky splácala úverový záväzok svojej dcéry - jeho bývalej manželky a jeho, resp., ako tvrdila, ak týmto spôsobom darovala peniaze dcére na splácanie úveru („Túto moju finančnú pomoc som považovala za dar pre dcéru.“, na pojednávaní 22.5.2013), má navrhovateľka voči nemu pohľadávku z titulu regresného vyporiadania solidárneho úverového záväzku v zmysle § 511 ods.3 z. č. 40/1964 Zb. O. z. v znení neskorších predpisov, nakoľko na príslušný solidárny záväzok splatila viac, než koľko na ňu pripadalo (matkou darované peniaze by v takom prípade boli totiž jej výlučným vlastníctvom). Znamená to, že tá istá skutočnosť (údajné splácanie hypotekárneho úveru z prostriedkov matky navrhovateľky) prispela jednak k prikázaniu všetkých nehnuteľností do výlučného vlastníctva navrhovateľke, a jednak zakladá pohľadávku navrhovateľky z regresného vyporiadania. Také riešenie považuje za zásadne nespravodlivé, dvojnásobne zaťažujúce jeho stranu a odporujúce uznávaným zásadám vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, pri ktorom má súd vziať zreteľ na všetky okolnosti prípadu. Ak teda aj súd uveril (nepravdivému) tvrdeniu matky navrhovateľky, nemal naň pri vyporiadaní masy spoločného majetku prihliadať, nakoľko príslušná skutočnosť je riešená právnou úpravou regresu pri solidárnych záväzkoch, a teda vyvážená regresnou pohľadávkou voči jeho osobe. Z dôvodov popísaných v tomto bode jeho podania si preto dovoľil zhrnúť, že skutkový záver súdu o akomsi delenom splácaní hypotekárneho úveru matkou navrhovateľky a ním nemá vonkoncom žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní (a teda súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), a navyše bol vyhodnotený výlučne v prospech návrhu navrhovateľky, hoci z príslušnej skutočnosti vyplýva regresná pohľadávka navrhovateľky, ktorú si navrhovateľka môže voči mne uplatniť a ktorá tak „vyrovnáva“ právne postavenie oboch strán (a teda súd posúdil vec právne nesprávne). Záverom chcel ešte poukázať, že napadnuté rozhodnutie sa výrazne odchyľilo aj od dvoch ďalších všeobecne uznávaných a uplatňovaných princípov vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov: - princíp, aby suma určená na vyrovnanie podielov, bola čo najmenšia. S jeho návrhom na vyporiadanie masy bezpodielového spoluvlastníctva, ako ho podrobne a čo do potrebných výpočtov predstavil vo vyjadrení z 15.5.2013, bola spojená povinnosť navrhovateľky na vyplatenie podielu vo výške 19.623,00 eur (rozdiel v hodnote nehnuteľného majetku v môj prospech) - 6.656,42 eur (rozdiel v hodnote hnutelných vecí v prospech navrhovateľky) = 12.966,58 eur. Z napadnutého rozhodnutia však vyplýva vyrovnávací povinnosť žalobkyne v značne vyššej sume, 53.151,62 eur (výrok V.) -24.527,24 eur (výrok VI.) = 28.624,38 eur; -princíp, aby vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva nebolo zasiahnuté do práv tretích osôb. Zatiaľ čo s jeho na vyporiadanie masy BSM nie je spojený žiaden zásah do práv tretích osôb, najmä nebude nijako dotknuté užívanie stavby rodinného domu matkou navrhovateľky na účel bývania, napadnuté rozhodnutie nielen že neumožňuje pokračovať vo výkone veterinárnej praxe na doterajšom mieste jemu, ale ani jeho kolegovi Q.. V. Č., ktorý má v príslušnej stavbe zriadenú vlastnú veterinárnu ambulanciu, navrhovateľka sa počas konania opakovane jednoznačne vyjadrila, že chce používať danú stavbu výlučne na účel vlastného podnikania. VI. V zmysle ustanovenia § 45 ods. 4 a 5 z. č. 99/1963 Zb. O. s. p. požiadal o doručovanie písomností prostredníctvom elektronickej pošty, a to na adresu elektronickej pošty právneho zástupcu: dubovsky@iqservis.sk~ <<mailto:dubovsky@iqservis.sk>>.

Navrhol vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania:

- aby nehnuteľnosti a ich príslušenstvo prikázali sa do výlučného vlastníctva jednotlivých účastníkov konania v zmysle jeho návrhu, ktorý je obsiahnutý v bode III. jeho vyjadrenia z 15.5.2013;
- hnutelné veci budú prikázané do výlučného vlastníctva jednotlivých účastníkov konania v zmysle jeho návrhu, ktorý je obsiahnutý v bode IV. môjho vyjadrenia z 15.5.2013;
- zostatok hypotekárneho úveru č. UZ 01/5010/03HU zo 12.2.2003 v OTP Banke Slovensko, a.s., vo výške 40.094,82 EUR bude rozdelený rovným dielom medzi oboch účastníkov konania;
- navrhovateľka bude povinná zaplatiť mu z titulu konečného vyporiadania BSM sumu 12.966,58 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo vyjadrení k odvolaniu žiadala navrhovateľka potvrdiť rozsudok. Inou vadou konania, ktorá by mohla mať za následok neprávne rozhodnutie, je treba rozumieť inú vadu konkrétne uvedenú, ktorej následkom by malo byť nesprávne rozhodnutie vo veci. V predmetnom konaní, ktoré vyústilo do rozhodnutia súdu a

vydania rozsudku napadnutého odvolaním, podľa jej názoru, takáto vada absentuje, pretože nevyplýva zo žiadneho porušenia procesnoprávných predpisov zo strany súdu a nie je možné konštatovať, že by žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože postupom súdu bola účastníkovi konania umožnená plná realizácia jeho procesných práv, ako mu zákon priznáva. Tvrdenie odporcu, že napadnuté rozhodnutie postavilo do kontrastu jeho právo na slobodný výkon povolania s jej právom na ochranu súkromia, považuje za ničím nepodložené tvrdenie, už aj z toho dôvodu, že pri rozhodovaní aj o spoločnej nehnuteľnosti, po vykonanom dokazovaní, súd prišiel k právnomu názoru, ktoré premietol aj do svojho rozhodnutia, že reálna deľba nehnuteľnosti by nebola ani správne, ani spravodlivé riešenie, ktoré by spôsobovalo množstvo sporov do budúcnosti, čím by sa vytvoril stav, že by bolo zasahované do mojich vlastníckych práv a so ňou žijúcej osoby, jej matky, čo v konečnom dôsledku potvrdila aj ohliadka na mieste samom, ktorú súd vykonal. Je totiž toho názoru, že právo na súkromie má mať prednosť pred akýmkoľvek iným právom, Ústava mu poskytuje ochranu a preto by bolo nespravodlivé od nej požadovať, aby pri užívaní rodinného domu, slúžiaceho na bývanie, ale aj záhrady znášala to, aby cudzie osoby nazerali do jej súkromia a obydľia, zvlášť, čo sa týka klientov veterinárnej ambulancie, s voľným prístupom na dvor, nevyvímajúc ani rušenie psami. V prípade, že bude využívať veterinárnu ošetrovňu a na aký účel, je jej osobným právom závislým od môjho rozhodnutia s tým, že pokiaľ by ju aj využívala ako veterinárnu ošetrovňu (pretože teraz som nútená podnikáť v cudzích priestoroch), nebude rušiť iného a zasahovať do jeho súkromia. Pokiaľ ide o vzťah k nehnuteľnostiam, t.j. rodinnému domu a veterinárnej ošetrovni, dovolila si poukázať na to, že sa jedná o majetok, ktorý je toho času zveľaďovaný a udržiavaný ňou a jej mamou, ktorá sa podieľala nielen na krytí výdavkov, ale aj rozhodujúcou mierou na splácaní nášho úveru. Pokiaľ odporca tvrdí, že nebol rušený v užívaní veterinárnej ošetrovne, toto jeho tvrdenie je prinajmenšom diskutabilné a spochybniteľné už aj preto, že ona nikdy nesúhlasila s tým, aby tam podnikal s pánom Č., ktorý v podstate je tam neoprávnený a v konečnom dôsledku nie je možné povýšiť právo podnikania nad právom súkromia, pretože podnikáť je možné na ktoromkoľvek mieste, ale bývanie a vzťah k nehnuteľnosti si budovala po niekoľko desaťročí a predmetné nehnuteľnosti, bez zásahov cudzích osôb, mieni spolu s matkou užívať aj naďalej. Citová hodnota k stavbe veterinárnej ošetrovne je daná už tým, že v podstate ju vystaval jej brat bez toho, aby sa o to odporca pričínal a oni s odporcom v podstate dostávali iba čakáreň, teda samotná stavba ošetrovne bola stavaná za účelom, že patrí k hlavnej stavbe, k rodinnému domu a spolu s ním má byť aj užívaná. Tak isto ako odporca a ja ona v predmetnej ošetrovni podnikala spolu so odporcom a teda nie je možné hovoriť iba o citovom vzťahu odporcu a upnúť sa k predmetnej stavbe ošetrovne, pretože odporca má takisto možnosť podnikáť v iných priestoroch, ako v tom čase je nútená robiť ona. Pokiaľ odporca tvrdí, že súd dospel, na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tak toto jeho tvrdenie považuje za účelové a poukazuje na to, že po vykonanom dokazovaní ich náležite aj vyhodnotil ako dôkazné prostriedky a podľa jej názoru nedošlo k porušeniu žiadneho z § 132 - § 135 O. s. p. a svoje rozhodnutie súd oprel o preukázateľné vykonané a preukázateľné podložené dôkazy. K dôvodom odvolania odporcu, v ktorých poukazuje na to, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci si dovolila uviesť, že súd aplikoval správnu a príslušnú právnu normu a jej obsah interpretoval správne a správne ju aj aplikoval na zistený skutkový stav.

Súd správne a zákonne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, zvlášť výpoveď jej matky a svedkyne J. vo vzťahu k splácaniu úveru, ktorý aj v súčasnosti spláca, pretože odporca na úver nesplatil ani jednu splátku, dokonca ani nevedel, z čoho splátky úveru pozostávajú, nevedel aká je výška splatenej a nesplatennej časti úveru a aké sú mesačné splátky, čo vyplýva z jeho výpovede učinenej na pojednávaní 5.10.2012. Správne postupoval súd pokiaľ neuveril účelovým tvrdeniam odporcu a svedka Č. o odovzdaní finančnej hotovosti jej matke, pretože toto tvrdenie bolo účelové už „ja“ tým, že svedok Č. podniká v spornej nehnuteľnosti spolu so odporcom a teda má záujem mu svedecky pomôcť, aj keď v konaní nebol predložený žiaden dôkaz o odovzdávaní finančnej hotovosti, alebo jej prevzatí mojou matkou. Ba práve naopak ona jednoznačne preukázala splácanie úveru, čo bolo potvrdené aj svedkyňou J..

Zo všetkých vyššie už uvedených dôvodov má za to, že odvolanie podané odporcom je účelovým podaním bez toho, aby boli preukázané dôvody, pre ktoré prvostupňové rozhodnutie napáda, ba práve naopak rozhodnutie prvostupňového súdu v jeho výrokovvej časti považuje za vecne správne a preto navrhla, aby Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací v zmysle § 219 ods.1 O.s.p. potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok vo všetkých jeho výrokoch potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil,

odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne a nič na tom nemení ani podané odvolanie. Súd správne dospel k záverom aká je masa BSM, aká je jeho hodnota, (čo odvolaním odporca ani nenapádal), a rovnako správne tento majetok medzi účastníkov rozdelil a určil výšku finančného vyrovnania (čo bolo odvolaním napadnuté). Verejne vyhlásil rozsudok postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p.

Ani jeden z odporcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K odvolacím dôvodom podľa § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. a vade uvedenej v § 221 ods.1 písm. f) O. s. p. uvádza, že tá spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom, čím sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu v O. s. p.

Podľa § 157 ods.2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho a z akých dôvodov sa navrhovateľ (žalobca) domáhal, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí stručne a jasne objasniť skutkový a právny základ rozhodnutia. Nemusí však dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný a rozhodujúci význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodní (nevysvetlí), hoci rozhodne na základe správnych skutkových alebo právnych záverov, ide o nepreskúmateľné rozhodnutie.

Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 201 prvá veta O. s. p.), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods.1,2 O. s. p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný. Súd v rozsudku uviedol zistený skutkový stav, precízne opísal priebeh konania a stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci a náležite vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O. s. p., svoje úvahy na podklade ktorých rozhodol a ktoré viedli k záverom jasne, zreteľne a presvedčivo odôvodnil.

Pod odvolacím dôvodom podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p. (v konaní došlo k iným vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) treba rozumieť iné vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods.1 O. s. p.. Tieto vady konania postihujú chybný postup súdu prvého stupňa pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok, v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 101 ods.1 O. s. p.) alebo poučenia o dôkaznej povinnosti

(§ 120 ods.1 prvá veta O. s. p.), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 115a O. s. p.), i keď pre to neboli splnené podmienky]. Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené [§ 205a ods.1 písm. b) O. s. p.]. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. O. s. p. (napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozopre s § 129 ods.1 O. s. p. a p.).

Žiadna skutočnosť uvedená v odvolaní neumožňuje záver, že by konanie bolo postihnuté niektorou z uvedených väd, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Odvolací dôvod podľa § 205 odsek 2 písm. d) O. s. p. je taký, na základe ktorého súd dospel z vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tento dôvod sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Právnym posúdením [§ 205 odsek 2 písm. f) O. s. p.] je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Odvolací súd k námietkam uvedeným v odvolaní dopĺňa, že dôvod, pre ktorý odporca žiada, aby nehnuteľnosti s príslušenstvom boli prikázané do výlučného vlastníctva účastníkov konania v zmysle jeho návrhu je nedôvodný. Jeho tvrdenie, že má k požadovanej nehnuteľnosti (veterinárnej ambulancii) vytvorený citový vzťah, lebo v nej dlhodobo podniká môže byť z jeho pohľadu pravdivé, ale aj keď nechtiac obmedzoval by v celkovej ďalšej existencii v budúcnosti navrhovateľku a jej matku, ktoré by v bezprostrednej blízkosti žili. Navrhovateľka jasne prejavila svoj nesúhlas s takýmto budúcim

riešením a v konečnom dôsledku s pravidelným dennodenným stretávaním sa s odporcom ako bývalým manželom. Preto je namieste prelomenie a nepoužitie princípov používaných ale nie nutných pri vyporiadaní BSM - pokojnej držby a pokojného užívania majetku a jeho účelného využitia a - rozdelenia majetku tak, aby suma určená na vyrovnanie podielov, bola čo najmenšia (námiетка nepoužitia druhého princípu by skôr svedčala navrhovateľke, ktorej podiel na finančnom vyrovnaní je vyšší, pozn. odv. súdu), lebo súd je povinný v každom prípade prihliadať predovšetkým na okolnosti prípadu a nájsť čo najvhodnejšie, najcitlivejšie a spravodlivé riešenie pri delení spoločného majetku. Dôvodné by bolo ich použitie, ak by nehnuteľnosti neboli bezprostredne prepojené a bolo by možné zamedziť pravidelné osobné stretávania sa účastníkov konania. Ani možné faktické rozdelenie nehnuteľností, aspekt bezprostredného a pravidelného kontaktu by nevyvlúčilo. Preto spôsob vyporiadania BSM aj keď nespĺňa predstavu odporcu, je nie len vhodný a účelný ale aj zákonný a nič na tom nemení ani fakt, že v sporných priestoroch podniká aj ďalšia osoba, kolega odporcu, čo je úplne irelevantné k predmetu konania. S prihliadnutím na skutočnosť, že navrhovateľke bola prisúdená nehnuteľnosť, ktorá je rozlohou neporovnateľne väčšia, určená na bývanie, je vhodné a účelné, aby aj prístavba k hlavnej nehnuteľnosti bola prisúdená navrhovateľke aj vzhľadom na jej možné budúce využitie (salón pre psov), keďže v súčasnej dobe si za tým účelom prenajíma iné priestory. K tomuto neponúkol ani iné dôkazy.

Rovnako námiетка odporcu týkajúca sa prikázania hypotekárneho úveru navrhovateľke je vzhľadom sa spôsob prikázania nehnuteľností nedôvodná. Súd zohľadnil celú cenu nehnuteľnosti, ktorej vlastníkom sa stala navrhovateľka a odporcovi priznal vyporiadací podiel v hodnote jej polovice, preto je dôvodné, zákonné a spravodlivé, keď polovicu z nesplateného úveru začítal odporcovi. Správne súd vyhodnotil aj skutočnosť, že počas trvania manželstva sa manželia podieľali na jeho splácaní rovnakým dielom a neprihliadal na tvrdenia navrhovateľky, že prispievala na úhradu úveru aj jej matka, lebo to relevantným spôsobom nepreukázala. Názor odporcu, že navrhovateľka si bude po splatení úveru žiadať v súlade s § 511 ods.3 O. z. regresnú náhradu je nedôvodný, lebo o spoločnom záväzku z hypotekárneho úveru je rozhodované v tomto konaní a nie je možné o budúcom vyporiadaní úveru rozhodovať opätovne, ide o modifikáciu subjektívneho názoru odporcu.

Odvolačný súd bol viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1, 2, 3 O.s.p.), od neho sa neodklonil.

Súd rovnako správne rozhodol aj o trovách konania, keď za použitia § 150 ods.1 O. s. p. mal za to, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa s prihliadnutím na predmet konania a skutočnosť, že obaja účastníci mali na rozhodnutí rovnaký záujem.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa ust. § 150 ods.1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Aj keď navrhovateľka bola v odvolacom konaní úspešná neboli jej priznané trovy odvolacieho konania podľa § 150 ods.1 O. s. p., lebo dôvody, pre ktoré neboli účastníkom trov konania pred súdom prvého stupňa za relevantné sa považujú aj v odvolacom konaní (§ 224 ods. 1 O.s.p.).

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.